

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

ΠΕΤΡΟ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟ

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ, άπομαγνητοφωνημένη όμιλία.

Έγινε στην Κερασώνα στις 28/6/2006

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Προβληματίζεσαι για τό σωστό και την άλήθεια;

Ό λόγος του Θεού, ή Αγία Γραφή, ή διδασκαλία της Έκκλησίας μας, του Θεού Πατέρα μας, λέει ότι ό Θεός έφτιαξε τη γη Παράδεισο. Η ζωή επάνω στη γη νά είναι Παράδεισος. Καί όποιος καταλαβαίνει από «θέλημα του Θεού» καταλαβαίνει ότι ή ζωή επάνω στη γη είναι όμορφη και Παράδεισος.

Άλλά οι άνθρωποι, δέν τό καταλαβαίνουν και δέν τό ζούν επειδή ή δέν τό ξέρουν ή δέν θέλουν και δέν φροντίζουν νά τό μάθουν. Είναι μεγάλο κρίμα, ένας άνθρωπος νά μή θέλει νά μάθει τό θέλημα του Θεού. Τό νόμο του Θεού. Έμεις οι άνθρωποι είμαστε, κάθε γενεά τώρα τελευταία, μερικά δισεκατομμύρια επάνω στη γη. Δυό μεταξύ μας, δέν συνεννοούμαστε και δέν συμφωνούμε. Πράγμα που άμα θελήσουμε νά τό σκεφτούμε καλά μάς πείθει ότι τό μυαλό μας, όσο και νά μάς άρέσει, δέν βρίσκει τό σωστό και την άλήθεια.

Τό σωστό και ή άλήθεια δέν είναι έπίτευγμα ανθρώπων.

Τό σωστό είναι ό Θεός. Άλήθεια είναι ό Θεός.

Άλήθεια και σωστό είναι ή σχέση του Θεού μέ τούς ανθρώπους.

Πώς όμως πρέπει νά είναι οι σχέσεις των ανθρώπων μέ τόν Θεό;

Άφοϋ ό Θεός είναι αιώνιος, πάνσοφος, πανάγαθος, δημιουργός του κόσμου ολοκλήρου, και έμένα, του καθενός μας· πώς πρέπει νά είναι ή σχέση μας;

Η άπάντηση είναι απλή: Γεμάτη εύλάβεια και ταπείνωση. Μέ εύλάβεια και μέ ταπείνωση, πρέπει νά είναι ή σχέση μας προς τόν Θεό. Νά θέλομε νά μαθαίνομε τό τό θέλημά του. Νά τό άκούμε και νά τό βάζομε μέσα στη καρδιά μας.

Έρώτημα δεύτερον: Γιατί ό άνθρωπος δέν ψάχνει για τό θέλημα του Θεού; Γιατί δέν ψάχνει για την άλήθεια; Καί μερικοί άνθρωποι μάλιστα, όχι μόνο δέν ψάχνουν, αλλά και την κοροϊδεύουν την άλήθεια. Όπως επί παραδείγματι ό Πιλάτος. Όταν ό Χριστός του είπε «Έγώ ήρθα για νά μιλήσω

για τήν ἀλήθεια», ὁ Πιλάτος τόν εἰρωνεύτηκε τόν Χριστό· καί τοῦ εἶπε: «καί τί εἶναι αὐτή ἡ ἀλήθεια;». Γιατί εἶχε πελαγώσει ψάχνοντας μοναχός του. «Καί τί ἐστίν ἡ ἀλήθεια;»

Ἔτσι καί σήμερα μερικοί εἶναι πελαγωμένοι σάν τόν Πιλάτο. Καί ὅταν ἀκοῦνε κάποιον νά μιλάει γιά ἀλήθεια, εἶτε λένε «ποιός ξέρει;», εἶτε τοῦ λένε ἄλλες χαζομάρες.

Εἶπε ὁ Χριστός: «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή». Μόνο μέ τό δικό μου τρόπο, ὅπως λέγω καί ὑποδεικνύω, ἄν ψάξει κανείς, θά βρεῖ τήν ἀλήθεια. Καί ψάχνοντας γιά τήν ἀλήθεια θά ρθεῖ σέ μένα. Γιατί ἐγώ εἶμαι «ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή». Ἄνθρωπος πού θέλει νά ζεῖ μακριά ἀπό τόν Χριστό δέν ζεῖ. Εἶναι πεθαμένος. Ψόφιος, ψοφίμι. Καλύτερα νά ἦταν καί σωματικά ψοφίμι, παρά νά εἶναι σωματικά ζωντανός, νά θεωρεῖ τόν ἑαυτό του, εὔρωστο, δυναμικό καί ἔξυπνο καί νά εἶναι χειρότερο ψοφίμι, ἀπό τά ψοφίμια πού ἔχουν σαπίσει καί βρωμᾶνε.

Αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο λάθος στόν κόσμο.

Ἦχι καί νά ἀγνοήσω τόν Θεό...

Εἶπε ὁ Χριστός, ὅτι ὅταν θά ἔλθῃ τό Πνεῦμα τό ἅγιο θά ἐλέγξει τόν κόσμο γιά τρία μεγάλα θέματα. «Περί ἀμαρτίας καί περί δικαιοσύνης καί περί κρίσεως. Καί περί ἀμαρτίας μέν» εἶπε ὁ Χριστός «ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ». Ἡ πιό μεγάλη ἀμαρτία δέν εἶναι οὔτε κᾶν ὁ φόνος. Οὔτε κᾶν ἡ μοιχεία, πού διαλύει ἕνα σπίτι, μιά οἰκογένεια. Οὔτε κᾶν μιά ληστεία ἢ ἄλλα τέτοια. Ἡ μεγαλύτερη ἀμαρτία, λέει ὁ Χριστός, εἶναι ὅτι «οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ». Ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέν ψάχνουν νά βροῦν τήν ἀλήθεια καί τό φῶς καί τόν Θεό. Τή σχέση τους μέ τόν ἀληθινό Θεό. Μέ τόν ἕνα καί μοναδικό Θεό.

Πῶς γίνεται ὅμως ἀδελφοί νά τά βρεῖ κανείς αὐτά; Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Μέ τή μετάνοια.

Τί σημαίνει μετάνοια; Ἀλλάζω μάτια. Ἀλλάζω μυαλά. Ἀλλάζω αὐτιά. Ἀλλάζω καρδιά. Ἀλλάζω σκέψη. Ἀλλάζω φιλοσοφία τῆς ζωῆς. Τοποθέτηση ἀπέναντι στή ζωή. Μετάνοια σημαίνει ἀλλάζω μυαλά. Τά μυαλά, ὅπως τά ἐννοοῦμε μεταφορικά στήν γλώσσα μας. Ἦχι τοῦτο ἐδῶ πού ἔχει ἐδῶ μέσα ὁ ἐγκέφαλος. Ἀλλά μυαλά, σάν περιεχόμενο, σάν σκέψη. Αὐτή εἶναι ἡ μετάνοια.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ψάχνει νά δεῖ πῶς θά διορθώσει τόν ἑαυτό του, εἶναι ταλαίπωρος ἄνθρωπος. Γιατί δέχεται στή ζωή νά πηγαίνει ἀπό κατρακύλισμα σέ κατρακύλισμα καί ἀπό λάθος σέ λάθος, καί μάλιστα σέ τέτοια λάθη πού κάποια μέρα θά στοιχίσουν τήν αἰώνια ζωή. Καί εἶναι πολύ μεγάλο τό λάθος τοῦ ἀνθρώπου πού χάνει ἐξ' αἰτίας του, ἀπό μόνος του, ἀπό τά μυαλά του, τήν αἰώνια ζωή.

Ὁ ἅγιος καὶ πανεύφημος ἀπόστολος Παῦλος στή ζωὴ του, πρὶν γνωρίσει τὸν Χριστὸ ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πού εἶχε διαβάσει πολλά καὶ τὰ εἶχε μάθει καλά, καὶ τὰ εἶχε βάλει στή καρδιά του βαθειά, μέ φανατισμό. Ἀλλά ὁ φανατισμός καταστρέφει τὴν ἀγάπη. Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ Σαούλ, ὅπως τὸν λέγανε τότε, γιὰ τίς ιδέες του καὶ γιὰ τίς γνώμες του, εἶχε πετάξει στό σκουπιδοντενεκέ τὴν ἀγάπη. Καὶ ἔψαχνε γεμάτος φανατισμό, καὶ πάθος, λές καὶ ἦτανε Μπὶν Λάντεν, ἡ 17^η Νοέμβρη, νά βρεῖ τρόπο νά ξεπαστρέψει τοὺς ἀντιπάλους του. Ἔψαχνε, ἔψαχνε δυναμικά. Καὶ πῆρε μιά παρέα, καὶ ἄδεια ἀπὸ τὸν Καϊάφα, πρόσωπο νά σοῦ πετύχει μέ τόσο «καλὲς ἀρχές» καὶ ἀπὸ τὸν Πιλάτο, νά πάει νά ξεπαστρέψει τοὺς χριστιανούς πού εἶχαν δημιουργηθεῖ, μιά πρώτη χούφτα, στή Δαμασκό. Καὶ πήγαινε. Ὅσο περπατοῦσε, τόσο πὶο πολὺ αὖξανε τὸ πάθος του.

Ἀλλά, ἐκεῖ πού πήγαινε, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁποῖος ἔχει τέτοιες ιδέες καὶ φανατισμό δέν βλέπει μοναχὸς του καλά, βρέθηκε μπροστά του καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα ταρακούνημα ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Τοῦ φανερώθηκε μέσα σέ φῶς. Τὸν εἶδε, καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε:

-Σαούλ, Σαούλ, τί μέ διώκεις;

Καὶ ὁ Σαούλ πού κατάλαβε ὅτι κάτι ἐξωγήινο εἶναι, ὅτι εἶναι θεϊκὴ ὄψη, θεϊκὴ ἐμφάνιση, βρέθηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο πού ἦταν καβάλλα, γονατιστὸς στή γῆ· καὶ προσκυνώντας εἶπε:

-Ποιὸς εἶσαι Κύριε; Ποιὸς εἶσαι Κύριε;

Τοῦ ἀπάντησε:

-Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός, ὁ Ἰησοῦς τὸν ὁποῖο σύ διώκεις.

Καὶ ὁ Παῦλος ἔσκυψε καὶ τὸν προσκύνησε. Γιατί κατάλαβε ἀπὸ τὸ ταρακούνημα, πού τοῦ ἔδωσε μέ τὴν ἐμφάνισή του, μέσα στό φῶς καὶ τὴ δόξα ὅτι εἶχε νά κάνει μέ τὸν Θεό.

Λέει σέ κάποιο ἄλλο σημεῖο ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Μποροῦσα καὶ νά μὴν σκύψω νά προσκυνήσω, μποροῦσα νά τὸν ἀγνοήσω. Μποροῦσα νά τὸν βλασφημήσω, ἀλλά «οὐκ ἀπειθῆς ἐγενόμην τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ». Τόση τρέλλα, δέν τὴν εἶχα. Εἶχα τρέλλα καὶ γιὰ ἐξαγωγή. Ἀλλά ὄχι καὶ τόση ὥστε νά δῶ μπροστά μου τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ νά τὸν παραμερίσω».

Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη πού ἐπίστευσε, πῆγε στή Δαμασκό καὶ βαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν δοῦλο τοῦ Θεοῦ, τὸν ἅγιο ἀπόστολο Ἀνανία. Καὶ μετὰ ὁ Παῦλος μὴ ξέροντας ἂν τὸν χρειάζεται ὁ Χριστὸς γιὰ τίποτα, παρότι τοῦ εἶπε «θά σέ κάνω ἀπόστολο τῶν ἐθνῶν», ἀπεσύρθη καὶ ἐκρύβη στήν Ταρσό, καὶ στήν ἔρημο τῆς Ἀραβίας δεκατέσσερα χρόνια, καὶ ζοῦσε μοναχός. Ὅπως ζοῦμε

καί ἔμεῖς ὁ καθένας μας, σάν μικροί ἄνθρωποι μοναχοί μας, καί προσπαθοῦμε μέ τίς προσευχές πού κάνομε τό βράδυ καί τό πρωί, μέ τίς νηστεῖες μας καί μέ τήν μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καί μέ τά καλά μας ἔργα, νά βρίσκομε τόν δρόμο γιά τήν ἀλήθεια καί γιά τό φῶς. Γιά νά γίνομε τοῦ Χριστοῦ δοῦλοι, μαθητές του.

Ἡ γλυκύτερη πνευματική ἐργασία

Ἡ μεγαλύτερη ἀρετή γιά τόν κάθε ἄνθρωπο καί ἡ πιό δυνατή προσευχή εἶναι νά θέλει νά πηγαίνει καί νά στέκει κοντά στό Χριστό. Ὅποιος στέκει κοντά στό Χριστό, τόν βλέπει καί τόν καμαρώνει. Τί ἄλλο μπορεῖ νά κάνει; Κάνει τήν καλύτερη προσευχή. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχει μπροστά του ἕνα Σταυρό καί καμαρώνει τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, τό ὅτι κατέβηκε γιά μᾶς στή γῆ καί σταυρώθηκε γιά μᾶς, κάνει τήν ὁμορφότερη προσευχή. Καί ὅταν κανεῖς, κάθεται καί βλέπει τήν εἰκόνα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί δέν χορταίνει νά τήν βλέπει, καί σκέπτεται ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος, κατέβηκε καί ἦρθε κοντά μας, γιά νά μᾶς διδάξει ἀπό κοντά, νά μᾶς πάρει ἀπό τό χέρι καί νά μᾶς ὀδηγήσει στόν Πατέρα του, αὐτή τήν καλωσύνη τοῦ Θεοῦ, δέν τήν χορταίνει.

Καί ὅσο καί νά στέκει μπροστά στήν εἰκόνα καί τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἔστω καί ἂν δέν λέει οὔτε μία λέξη, οὔτε «λυπήσου με», οὔτε «ἐλέησέ με», κάνει τήν πιό ὁμορφη καί τήν πιό γλυκεῖα προσευχή.

Πότε θά μάθομε, νά ζοῦμε, μέ τήν σκέψη τοῦ Χριστοῦ, μπροστά στό Χριστό; Γι' αὐτό ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ ψαλμοί τοῦ προφήτη Δαυΐδ εἶναι γεμάτοι ἀπό τήν φράση: «πότε ἤξω καί ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ σου;» Πότε θά ρθῶ Χριστέ μου νά σταθῶ γιά λίγο μπροστά σου; Ὅχι μόνο νά σέ κοιτάζω. Νά μέ δεῖς καί σύ. Νά... μπορεῖς νά μέ βλέπεις.

Πῶς κρυβόμαστε, καί δέν μᾶς βλέπει ὁ Χριστός;

Ὅταν κρυβόμαστε ἀπό τόν ἑαυτό μας καί κάνομε πῶς δέν καταλαβαίνομε τί ρόλο παίζουν τά ἔργα μας καί οἱ σκέψεις μας καί τά ἀφήνομε νά πηγαίνουν ὅπου θέλουν. Ὅταν ἀφήνομε ἔτσι τόν ἑαυτό μας, κρυβόμαστε ἀπό τόν Χριστό. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κρύφτηκε ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα, ἔστειλαν οἱ ἀπόστολοι τόν Βαρνάβα καί τόν Σίλα στήν Ταρσό καί τόν πῆραν. Καί ἀπό κεῖ καί πέρα ὁ Παῦλος ὄργωσε ὁλόκληρο τόν κόσμο κηρύττοντας τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ. Ἐκοπίασε περισσότερο ἀπό ὅλους. Ἦρθε καί στήν Ἡπειρο. Ἦρθε καί στή δική μας περιοχή. Καί τήν εὐλόγησε καί τήν ἀγίασε καί τήν ἐφώτισε.

Αὐτό εἶναι τό μεγάλο πράγμα.

Ἀλλά πρῖν νά ξεκινήσει, λέει ἡ Ἁγία Γραφή, τό λέει ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος,

«άνηλθον εἰς Ἱεροσόλυμα, ἱστορήσαι Πέτρον». Πρὶν νὰ ξεκινήσω νὰ κάνω τὸ ἔργο πού μου ἀνέθεσαν, ἀνέβηκα στὴν Ἱερουσαλήμ, νὰ πάω νὰ ἐξομολογηθῶ στὸν Πέτρο.

Τί ἦταν ὁ Πέτρος μπροστά στὸν Παῦλο; Ἕνα στουρνάρι, ἕνας ἀγράμματος.

Τί ἦταν Πέτρος μπροστά στὸν Παῦλο;

Ὁ Χριστός τὸν εἶχε ὀρίσει νὰ εἶναι ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ εἶναι ὁ πρῶτος τῆς Ἐκκλησίας. Πρῶτος τῶν ἀποστόλων. «Τί σημασία ἔχει, ποιός ξέρει περισσότερα καὶ ποιός ξέρει λιγότερα;» ἔλεγε ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέσα του. «Σημασία ἔχει ποιόν ἐξέλεξε ὁ Χριστός καὶ τί τὸν ἔβαλε νὰ κάνει. Ἄλλωστε αὐτός ἔχει ἕνα προσόν μεγαλύτερο ἀπὸ ἐμένα. Ἐγώ μιά φορά τὸν εἶδα τὸν Χριστό. Αὐτός τὸν ἔβλεπε κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ. Φαντάσου τί ἔχει πάρει αὐτός ἀπὸ τὴν μοναδικὴ ἀληθινὴ σοφία, ἀπὸ τὴν σοφία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πόσο εἶναι ἄξιος, ὁ πῶς ἄξιος, εἶναι ἐκεῖνος πού θεωρεῖ μικρὸ τὸν ἑαυτό του. Καὶ μεγάλο τὸν Χριστό».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅσο καὶ ἂν ἦταν μέγιστος, τὸ καταλαβαίνει ὁποῖος διαβάζει τίς ἐπιστολές του, μέγιστος σοφός· καὶ κατὰ κόσμον καὶ κατὰ Θεόν, θεώρησε τὸν ἑαυτό του μηδαμινὸ καὶ τιποτένιο μπροστά στὸν ἀπόστολο Πέτρο, πού εἶχε γνωρίσει πῶς καλὰ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Καὶ εἶχε δίκιο, γιατί ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός. Ὅτι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν Χριστό, εἴτε τὸ θέλομε εἴτε δέν τὸ θέλομε, εἶναι λάθος. Καὶ ὅσο πῶς πολὺ αὐτό τὸ καταλαβαίνομε τόσο περισσότερο προσεγγίζομε καὶ ἐμεῖς τὸ φῶς.

Κάποια φορά, ἦταν σὲ ἕνα μεγάλο ἴδρυμα ἕνας ἄρρωστος λεπρός. Ὁ ὁποῖος λεπρός περιποιόταν ὅλους τοὺς ἄλλους, μέ καλωσύνη, μέ ταπείνωση, μέ ἀγάπη, μέ ὑπομονή. Τὸν παίρνει ἕνας κατ' ἰδίαν καὶ τοῦ λέει:

-Σέ βλέπω ὅτι κάνεις τὸ ἔργο σου μέ πολλὴ αὐταπάρνηση. Πιστεύεις στό Χριστό;

-Μέ ὅλη μου τὴν ψυχὴ.

-Ὅπωςδήποτε θὰ πᾶς κοντά του. Ὅταν θὰ πᾶς κοντά του, δέν ἔχεις κανένα παράπονο νὰ τοῦ κάνεις;

-Τί παράπονο νὰ ἔχω ἐγώ ἀπὸ τὸν Χριστό;

-Ἄν ὄχι τίποτα ἄλλο, τοῦτο δῶ. Γιατί ἐσένα, τόσο καλὸ ἄνθρωπο σὲ ἄφησε ἄρρωστο, ἐνῶ ἂν ἦσουν γερός, θὰ ἔκανες τόσα καὶ τόσα περισσότερα, διπλάσια καὶ πολλαπλάσια; Ἦ, θὰ τοῦ τὸ κάνεις αὐτό τὸ παράπονο;

Τοῦ ἀπάντησε:

-Ὅχι. Ποτέ. Ποτέ. Στό Χριστό δέν ἔχομε παράπονο, ἀλλά μόνο προσκύνηση καί ἐμπιστοσύνη. Τόν Θεό, δέν τόν ρωτᾶμε. Τόν Θεό μόνο τόν ἀκοῦμε. Καί τό πολύ-πολύ ἅμα ρωτᾶ κάποιους ἐκεῖνοι τοῦ ἀπαντᾶνε. Τίποτε ἄλλο. Καί ἐγώ, ὅταν θά πάω στό Χριστό, δέν ἔχω νά τόν ρωτήσω τίποτε ἀπολύτως. Παρά μόνο νά τόν προσκυνήσω καί νά τόν εὐχαριστήσω, γιατί μοῦ ἔδωσε τήν χάρη καί τήν εὐλογία νά τόν γνωρίσω.

Κύριε, στό μυαλό μου θά πιστεύσω;

Καί τώρα νά γυρίσομε λιγάκι πρὸς τόν πανεύφημο ἀπόστολο Πέτρο, πού γιορτάζει μαζί μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο σήμερα. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἦταν μαθητής τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί μετὰ πῆγε καί ἔγινε μαθητής τοῦ Χριστοῦ. Ἅγιος ἄνθρωπος. Ἀλλά ἀγράμματος καί ἀστοιχείωτος, τίποτε μόρφωση. Καί παρακολουθοῦσε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Μιά ἡμέρα ὁ Χριστός δίδασκε τούς μαθητές του, γιά τή Θεία Εὐχαριστία. Τούς ἔλεγε, ὅτι πρέπει νά τρῶνε καί νά πίνουν τό σῶμα του καί τό αἷμα του. Καί κείνοι παραξενευόντουσαν· «μᾶς πῶς εἶναι δυνατόν νά τρῶμε σῶμα καί αἷμα, σάρκες καί αἷμα κάποιου ἀνθρώπου;»

Τούς λέει ὁ Χριστός:

-Ἄν δέν τρῶτε τήν σάρκα μου καί ἂν δέν πίνετε τό αἷμα μου, δέν θά ἀποκτήσετε καί δέν θά ἔχετε ζωή. Ζωή ἀληθινή, ζωή αἰώνια.

Μερικοί σκαναδαλίστηκαν καί ζήτησαν τρόπο νά φύγουν καί ἔφυγαν. Λέει ὁ Χριστός στοὺς ἄλλους:

-Μή καί ὑμεῖς θέλετε ἀπελθεῖν; Μπᾶς καί σᾶς, σᾶς κακοφαίνονται τά λόγια μου; Σέ τί πιστεύετε περισσότερο, στό νιονιό σας, ἢ στό δικό μου λόγο;

Τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀπόστολος Πέτρος:

-Κύριε, τί εἶναι αὐτά πού λές; Σέ ποιόν νά πᾶμε; Ρήματα ζωῆς αἰωνίου, σύ μόνο ἔχεις. Λόγια, πού ὅποιος τά ἀκούσει, θά πάει στήν αἰώνια ζωή.

Αὐτό τό δίδαγμα, αὐτά τά λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, εἶναι ἀπό τίς πιό ὁμορφες ὁμολογίες πού μπορεῖ νά βρεῖ κανεὶς στόν κόσμο.

Μιά ἀνάλογη ὁμολογία, διαβάζομε σ' ἓνα βιβλίο πού ἔγραψε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, γιά τόν Βαρλαάμ καί τόν Ἰωάσαφ, ἓνα βασιλιά τῆς Ἰνδίας, πού ὁ γιός του, ἀντί νά μείνει κοντά του καί νά τόν διαδεχθεῖ, ἔγινε χριστιανός καί ἔγινε ἀσκητής.

Μιά ημέρα τόν έκάλεσε κοντά του ό πατέρας του και του λέει:

-Γιατί παιδί μου άφησες τά μεγαλειά που είχες έδω και τά αξιώματα που θά έπαιρνες και πᾶς και κάθεσαι στην άκρη του κόσμου και περνᾶς όπως περνᾶς;

Απάντησε ό γυιός στον πατέρα:

-Άν θέλεις νά σοῦ πῶ, για νά καταλάβεις τί σοῦ λέω, πρέπει νά διώξεις μέσα από τό παλάτι σου τούς έχθρούς σου. Όταν έχεις τούς έχθρούς σου άγκαλιασμένους, και κινδυνεύουν νά σέ φᾶνε, τί νά σοῦ πῶ έγώ; Ότι και νά σοῦ πῶ, χαμένο θά πάει.

Του λέει εκείνος:

-Και ποιό είναι οι έχθροί μου, που πρέπει νά τούς διώξω;

Του άπάντησε ό γυιός του, ό άσκητής:

-Η γνώμη σου και ή λαχτάρα σου. Τό μυαλό σου, ή ιδέα σου και οι πόθοι σου και οι έπιθυμίες σου. Άν δέν βάλλεις τάξη σ' αυτά, δέν είσαι άξιος και δέν θά καταλάβεις τίποτα. Και αν σοῦ μιλήσω για τόν Υιό του Θεου και για τή σωτηρία τήν όποία βρήκα και τήν χορταίνω ή μάλλον δέν τήν χορταίνω, όσο και αν Τόν πλησιάζω, χαμένα θά πάνε.

Ίδού λοιπόν έρώτημα: Έσύ άδελφέ μου, έγώ, ό καθένας μας, έχεις διάθεση νά πετάξεις λίγο παραέξω, έξω από τό παλάτι τής ψυχής σου, από τό παλάτι τής ζωής σου, από τό παλάτι του έαυτου σου, τίς λάθος γνώμες και λάθος έπιθυμίες, που όδηγοῦν στοῦ διαβόλου τά μονοπάτια και όχι στην όδό του Χριστου;

Άμα τό κάνεις, θά γίνεις και έσύ μιμητής του άποστόλου Πέτρου και του άποστόλου Παύλου. Που πήραν στά σοβαρά, τό ταρακούνημα που τούς έκανε ό Χριστός μέ τά λόγια του, και κατάλαβαν τή σχέση που έχει τό μυαλό μας μέ τήν άλήθεια και τήν σχέση που έχει ό Χριστός μέ τήν άλήθεια. Και προτίμησαν νά αφήσουν τόν έαυτό τους στην άκρη και νά αγαπήσουν τήν άλήθεια του Χριστου και νά άγωνίζονται σέ όλη τους τή ζωή νά κηρύττουν τήν άλήθεια του Χριστου και νά βιώνουν τήν άλήθεια του Χριστου.

Νά αξιώσει και έμας ό Θεός, ό Χριστός, μέ τίς πρεσβεΐες και μέ τίς ευχές τους νά γνωρίσομε και νά γνωρίζομε μέρα μέ τήν ημέρα περισσότερο τό φῶς και τήν άλήθεια του Χριστου και νά ζοῦμε σύμφωνα μέ τό φῶς και τήν άλήθεια του Χριστου. Αμήν.-